

Sygn. akt **III AUa 677/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Roman Walewski

Protokolant: Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2022 r. w P. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **T. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rekompensatę

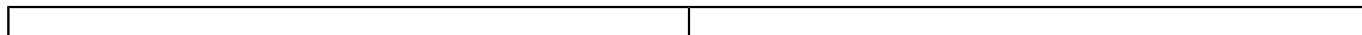
na skutek apelacji T. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 25 lutego 2020 r. sygn. akt III U 879/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i poprzedzającą go decyzję z dnia 18.X.2018r. w ten sposób, że przyznaje odwołującemu T. J. prawo do rekompensaty;
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na rzecz odwołującego T. J. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na rzecz odwołującego T. J. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sędzia Roman Walewski

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją z dnia 18.10.2018 r. odmówił T. J. prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu pozwany organ podał, że nie uznał wnioskodawcy jako pracy w warunkach szczególnych, okresu zatrudnienia w Zakładach (...), ponieważ w przedłożonym świadectwie pracy w szczególnych warunkach, wystawionym przez pracodawcę, brak jest wskazania rodzaju wykonywanej pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Ponadto istnieją rozbieżności w nazewnictwie stanowisk pracy wymienionych w świadectwie, a tych wykazanych w rozporządzeniu.

Decyzją z dnia 16.10. 2018r. ten sam organ rentowy ustalił odwołującemu T. J. kapitał początkowy, w którym nie uwzględnił okresu pracy od 18.04.1972r. do 12.06.1974r., ponieważ w świadectwie pracy i w legitymacji ubezpieczeniowej widnieje błędnie zapisane nazwisko wnioskodawcy oraz rozbieżności w okresach zatrudnienia.

Od powyższych decyzji T. J. wniósł odwołania, w których podniósł, że w okresie zakwestionowanym przez organ rentowy świadczył pracę w warunkach szczególnych w Zakładach (...). Ponadto przedstawił dokumenty, które potwierdzają zatrudnienie w Zakładzie Usług (...) w K. od 18.04.1972r. do 12.06.1974r.

Sąd Okręgowy III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 25 lutego 2020r. (sygn. akt III U 879/18) zmienił zaskarżoną decyzję z 16 października 2018 r.

w ten sposób, że zobowiązał pozwanego do uwzględnienia do wartości kapitału początkowego okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 18 kwietnia 1972 r. do 12 czerwca 1974 r. i ustalenie wartości kapitału na kwotę 135.404,83 zł., oddalił odwołanie od decyzji z dnia 18 października 2018 r. oraz zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia wyroku sądu I instancji były następujące ustalenia i rozważania.

T. J. urodził się (...) W dniu 30 lipca 2017 r. odwołujący wniósł o przyznanie emerytury w wieku podstawowym. Do wniosku dołączył angaże i świadectwa pracy, w tym z (...). Pozwany decyzją z dnia 18 października 2018r przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 9 lipca 2018r. tj. od daty osiągnięcia wieku emerytalnego.

Jednocześnie pozwany odmówił, w oparciu o te same dokumenty. prawa do rekompensaty, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie zaliczono bowiem wnioskodawcy pracy w warunkach szczególnych w (...).

T. J. zawarł w dniu 18.06.1974r. umowę o pracę z (...) na stanowisko robotnika magazynowego dzianin dziewiarskich. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. W tym czasie do jego obowiązków należało obsługiwanie wózka i ręczne przewożenie towaru z hal produkcyjnych do magazynu.

W okresie od 1.12.1976r. do 1.03. 1977r. wnioskodawca odbył praktyczną naukę zawodu na stanowisko pracza. Od 1.12.1976r. , na własną prośbę, został przeniesiony z magazynu na wydział wykańczalni, w celu przyuczeniu do zawodu pracza. Od 1 kwietnia 1977r . wnioskodawca został zatrudniony jako pracz na oddziale drukarni, w wydziale wykańczalni.

Do obowiązków wnioskodawcy należało zmienianie kąpieli, przygotowanie maszyn drukarskich zgodnie z poleceniami mistrza, otwieranie zaworu parowego do mansardy i włączanie wentylatora, ustawianie drążka przesuwu szablonu, napełnianie urządzenia klejowego klejem, włączanie pomp olejowych, ustawianie wanny do farb i napełnianie farbą wanny.

Od 1 sierpnia 1978r. wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku nastawiacza – operatora pralnicy na oddziale drukarni. Zakres obowiązków na tym stanowisku, opracowany przez pracodawcę, wskazuje, że odwołujący zajmował się wszelkimi czynnościami związanymi z bezpośrednią obsługą pralnicy, wirówki i rozwijacza pasm zgodnie z dyspozycją mistrza.

Od 1 stycznia 1982r . powierzono wnioskodawcy obowiązki operatora suszarza na oddziale drukarni. Pracę tę wykonywał do 31.08.1991r. kiedy rozwiązano z nim umowę o pracę. Do obowiązków na tym stanowisku należało wykonywanie wszelkich czynności związanych z bezpośrednią obsługą napinarki i suszarki.

Praca wnioskodawcy w okresie od 1 kwietnia 1977r. do 31 sierpnia 1991r. była związana z obsługą maszyn dziewiarskich w halach, w środowisku dużego zapylenia, wysokiej temperatury

i w bezpośrednim kontakcie ze środkami chemicznymi. Okres ten, łącznie 14 lat i 5 miesięcy, w ocenie sądu I instancji, należało uznać za pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Praca na stanowiskach zajmowanych przez wnioskodawcę jest wskazana w wykazie A dziale VII poz. 4 pkt 24. Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 06.08.1983r.

Pracodawca (...) wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że w okresie od 18.06.1974r. do 31.08. 1991r wykonywał prace w szczególnych warunkach. Pozostałe okresy pracy: od 18.04.1972r. do 12.06.1974r wnioskodawca wykonywał na rzecz Zakładu Usług (...) na stanowisku murarza, a od 06.02.1991r. do 30.06. 2003r. pracował na rzecz (...) Sp. z o.o. w M. jako operator wózka widłowego.

Wnioskodawca podjął pracę w Zakładzie Usług (...) w K. od 18.04.1972r. i pracował do 12.06.1974r. Pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, wpisując błędne nazwisko ubezpieczonego – J. zamiast J..

W legitymacji ubezpieczeniowej odnotowano wnioskodawcy okres zatrudnienia w Zakładach Usług (...) od 18.04.1972r. do 12.06.1974r.

Legitymacja ubezpieczeniowa zawiera własnoręczny podpis wnioskodawcy, jak również prawidłowo wpisane nazwisko przez ówczesnego pracodawcę. Ta sama data zatrudnienia w (...) w K. jest również uwidoczniiona w dowodzie osobistym ubezpieczonego wystawionym przez (...) w T. 13.12. 1971r., w kwestionariuszu osobowym w aktach osobowych w (...) M. i w życiorysie również sporządzonym przez wnioskodawcę w 1974r., kiedy składał podanie o zatrudnienie w (...) (akta osobowe).

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, sąd I instancji wydał przywołany wyżej wyrok.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 21, art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, art. 32 i 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43; dalej: rozporządzenie z dnia 07.02.1983 r.).

Jak zaznaczył Sąd Okręgowy ,zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., okresy pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy.

Jednakże, jak zaznaczył Sąd Okręgowy, judykatura pozwala na dowodzenie w inny sposób, niż wskazany w § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., że praca była wykonywana w szczególnych warunkach.

W uchwale z dnia 27 maja 1985 r. (III UZP 5/85, LEX nr 14635) Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia z zakładu pracy z powodu likwidacji zakładu pracy lub zniszczenia dokumentów dotyczących takiego zatrudnienia.

Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków nie jest dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym (teza powołanej uchwały SN). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07; z dnia 04.10.2007 r., I UK 111/07; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07; z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07).

Organ rentowy stwierdził, że T. J. nie wykazał okresu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ ten nie uwzględnił żadnego okresu pracy w (...).

Sąd Okręgowy jednak uznał, że wnioskodawca świadczył pracę w warunkach szczególnych od 1.04. 1977r. do 31.08. 1991r. (wykaz A dział VII poz. 4 pkt24).

Jednak staż takiej pracy to 14 lat i 5 miesięcy, a więc mniej od wymaganych dla uzyskania prawa do rekompensaty lat 15. Sąd Okręgowy, jak zaznaczył, nie mógł natomiast zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 1.06.1974r. ,ponieważ wnioskodawca pracował jako magazynier, a następnie przyuczał się do zawodu pracza.

Zakres obowiązków magazyniera, który jest w aktach osobowych ubezpieczonego wskazuje, że wnioskodawca był odpowiedzialny za przechowywanie towaru w magazynie, przygotowaniu towaru do wysyłki, przygotowanie zapasów magazynowych, zabezpieczenie magazynu. Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych odwołującego, zeznania świadków

i zeznania odwołującego okazały się bardzo przydatne dla rozstrzygnięcia sporu i pozwoliły ustalić rzeczywisty charakter i wymiar pracy odwołującego w okresie 1974r. do 1991r. Powyższe oznacza zatem to, że odwołujący nie spełnił wszystkich warunków do przyznania prawa do rekompensaty w związku z niewykonywaniem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat.

Wobec powyższego, na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c., Sad Okręgowy oddalił odwołanie w zakresie żądania prawa do rekompensaty.

Sąd Okręgowy zmienił natomiast decyzje w zakresie kapitału początkowego, ponieważ wnioskodawca wykazał w postępowaniu przed tym sądem, że świadczył pracę na podstawie umowy o pracę w okresie od 18.04.1972r. do 12.6.1974r.

Dokumenty przedstawione przez wnioskodawcę: świadectwo pracy, legitymacja ubezpieczeniowa i dowód osobisty wskazują jednoznacznie, że wnioskodawca pracował

w Zakładzie Usługowym (...) w K.. W aktach osobowych przedstawionych przez (...) również ujawniono w kwestionariuszu osobowym, że wnioskodawca pracował jako pomocnik murarza w Zakładzie Usługowym (...) w K. w okresie od 18.04.1972 do 12.06.1974r. Wspomina również wnioskodawca o zatrudnieniu w tym zakładzie w życiorysie złożonym wraz z wnioskiem o zatrudnienie w (...).

Zatem ,na podstawie art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ,należało zmienić decyzję w ten sposób ,że zobowiązano pozwanego do uwzględnienia do wartości kapitału początkowego okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 18.04.1972r do 12.06.1974r. (art. 477¹⁴§ 2 k.p.c.) , co znalazło przełożenie na wysokość tego kapitału.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Wyrok ten, w zakresie pkt 2 ,apelacją zaskarżył odwołujący T. J. zarzucając mu:

a) naruszenie prawa materialnego przez błędną interpretację, a co za tym idzie ,niewłaściwe zastosowanie w stosunku do skarżącego art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) w związku z §4 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) poprzez nieuznanie okresu pracy w (...) w T. w okresie od dnia 18.06.1974r. do dnia 31.03.1977r. jako pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie ,oddalenia odwołania w zakresie prawa do rekompensaty, pomimo spełnienia przesłanek ustawowych zawartych w w/w przepisach;

b) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy przez naruszenie art. 328§2 k.p.c. oraz art. 468§2 ust. 3 i 4 k.p.c. w związku z art. 233§1 k.p.c. i art. 278§1 k.p.c. polegające na braku oceny przeprowadzonego w niniejszej sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz błędne i niepełne wyjaśnienie charakteru zatrudnienia Skarżącego w (...) w T. w okresie od dnia 18.06.1974r. do dnia 31.03.1977r. w świetle zeznań Skarżącego, zeznań zawnioskowanych świadków i opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, a w konsekwencji- błędne przyjęcie w oparciu wyłącznie o akta osobowe Skarżącego z okresu pracy w (...) w T., że Skarżący w kwestionowanym w apelacji okresie nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze;

W związku z powyższym skarżący wnosił o:

a) zmianę pkt 2 zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie z dnia 25 lutego 2020 r. i uwzględnienie odwołania Skarżącego T. J. od decyzji ZUS II Oddział w P., Inspektorat w K. z dnia 18 października 2018 r. znak (...), którą odmówiono Skarżącemu prawa do rekompensaty oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

ewentualnie o:

b) uchylenie pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 25 lutego 2020 r. i przekazanie sprawy sądowi I instancji względnie Organowi rentowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się zasadna.

W szczególności trafny okazał się zarzut naruszenia art.233 § 1 k.p.c., a w jego efekcie, zarzuty naruszenia prawa materialnego wskazane w apelacji.

Istota sporu w analizowanej sprawie, na etapie postępowania apelacyjnego, sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący T. J. ma prawo do rekompensaty.

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych tj. z dnia 14 września 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1924. ze zm.), rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl natomiast art. 21 ust. 1 ww. ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 23 ust. 1 ustawy - ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata jest formą odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących przed 2009 r. dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 u.e.r.

Podobnie, jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, przy ustalaniu prawa do rekompensaty mogą być uwzględnione tylko te okresy, w których praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie podlegają zaś zaliczeniu te okresy trwania stosunku pracy, za które wypłacono wynagrodzenie chorobowe lub świadczenia z ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa.

Organ rentowy uznał, że T. J. nie wykazał okresu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ ten nie uwzględnił żadnego okresu pracy odwołującego w (...) i to pomimo, że odwołujący legitymował się wystawionym przez tego pracodawcę, świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy podejmując rozstrzygnięcie uznał, że wnioskodawca świadczył pracę w warunkach szczególnych w okresie od 1.04. 1977r. do 31.08. 1991r. a więc przez 14 lat i 5 miesięcy (wykaz A dział VII poz. 4 pkt24). Nie spełnił zatem wymogu posiadania co najmniej 15 lat takiej pracy.

Sąd Okręgowy nie zaliczył do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 1.06.1974r. do dnia 31 marca 1977r. ponieważ, jego zdaniem, wnioskodawca pracował wówczas jako magazynier, a następnie przyuczał się do zawodu pracza.

Taka ocena, zdaniem sądu odwoławczego, jest nietrafna.

Sąd Apelacyjny w oparciu o dokumentację zawartą w aktach osobowych odwołującego, opinie biegłego oraz o zeznania odwołującego, odmiennie ocenił ww. sporny okres pracy odwołującego.

Choć sąd I instancji trafnie zauważył, wskazując na orzecznictwo SN, że dla oceny, czy pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj wykonywanej pracy, to tezy tej nie przeniósł na sytuację odwołującego w spornym okresie, opierając się wyłącznie na określeniu jego stanowiska jako pracownika magazynowego.

Tymczasem, zdaniem sądu odwoławczego, analiza całej dokumentacji pracowniczej T. J. daje podstawę do twierdzenia, że tak faktycznie w okresie tym wykonywał on pracę robotnika transportu wewnętrznego, na co wskazywał w swojej opinii biegły i co odnotowano również w świadectwie pracy w warunkach szczególnych, wystawionym odwołującemu.

Jest to praca w warunkach szczególnych, wskazana w dziale VII poz.4 pkt 50 wykazu A stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. (Dz. Urzęd. Min. Przem. Chem. i Lekk. Nr 4).

Z zapisów w dokumentach osobowych odwołującego wynika bowiem, iż pomimo, że w rzeczywistości odwołujący był pracownikiem transportu wewnętrznego, w dokumentacji pracowniczej najczęściej określany był jako robotnik magazynowy. Tymczasem, w piśmie – wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy i płacy, znajdującym się w aktach osobowych odwołującego datowanym na dzień 29.11.1976r., T. J. określony został jako pracownik transportu magazyn wyrobów gotowych (k.42 akt ZUS).

Wcześniej, bo 8 lipca 1975r., odwołujący uzyskał świadectwo ukończenia kursu kierowców wózków akumulatorowych i spalinowych II stopnia. Również w piśmie z dnia 25 listopada 1976r., kierowanym do pracodawcy, odwołujący określa siebie jako pracownika transportu.

Mając na względzie wszystkie te okoliczności Sąd Apelacyjny uznał, że co najmniej od uzyskania uprawnień na wózek (8.07.1975r., kiedy to odwołujący uzyskał świadectwo ukończenia kursu kierowców wózków akumulatorowych

i spalinowych) do 31.03.1977r. odwołujący pracował w warunkach szczególnych czy to jako robotnik transportu wewnętrznego, czy to jako przyuczony do pracy w charakterze pracza.

Jak zeznał odwołujący pracownik transportu to taka osoba, która obsługiwała wózki transportujące materiał do magazynu. Jak to już wyżej wskazano stanowisko robotnik transportu wewnętrznego określone jest w Dziale VII poz.4 pkt 50 ww. Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego.

Nie można przy tym pominąć faktu, że odwołujący dysponował też świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wystawionym przez jego pracodawcę w dniu 1.06.1999r., w którym wskazano m.in. na wymienione wyżej stanowisko.

Tym samym, łącznie z okresem pracy w warunkach szczególnych uznanym przez Sąd Okręgowy, (w wymiarze 14 lat i 5 miesięcy), odwołujący legitymuje się wymaganym stażem co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Również dla sądu odwoławczego nie ulega wątpliwości, że w warunkach szczególnych odwołujący wykonywał pracę zajmując wskazane w ww. świadectwie stanowiska pracza, suszarza i nastawiacza maszyn i urządzeń, wymienione odpowiednio w Dziale VII poz.4 pkt 29,40 i 48 ww. zarządzenia.

Uwzględniając powyższe rozważania, na podstawie art.386 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i poprzedzającą go decyzję z dnia 18.10.2018r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu T. J. prawo do rekompensaty.

W tej sytuacji zmianie musiało ulec rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed sądem I instancji, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku w oparciu o art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zawarte w punkcie 3 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust.2 w zw. z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

sędzia Roman Walewski